

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 673/2022
29.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Драгана Аћимовића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 3. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Михаила Ђурића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 1078/21 од 13.01.2022. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 151/22 од 21.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 29. јуна 2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Михаила Ђурића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 1078/21 од 13.01.2022. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 151/22 од 21.03.2022. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К 1078/21 од 13.01.2022. године, остављена је на снази правноснажна пресуда Основног суда у Нишу К 434/18 од 03.10.2018. године, потврђена пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 12/19 од 19.06.2019. године, у односу на окривљеног АА, који је том пресудом због кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 3. у вези члана 33. КЗ осуђен на казну затвора у трајању од две године.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 151/22 од 21.03.2022. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Нишу К 1078/21 од 13.01.2022. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Михаило Ђурић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, не наводећи конкретно о којој повреди закона се ради, с тим што из образложења произилази да указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење првостепенем суду или да укине само другостепену пресуду и предмет врати на поновно суђење апелационом суду, уз истовремени захтев да се извршење правноснажне пресуде одложи, односно прекине, сходно одредби члана 488. став 3. ЗКП.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, а након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче да се у радњама окривљеног не стичу обележја кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. КЗ, већ да је реч о обичној крађи из члана 203. став 1. КЗ, јер је према ставу браниоца предметна крађа, иако извршена на дрзак начин „и даље комотно у границама уобичајене дрскости те није ни приближна нивоу који се захтева за нарочиту дрскост“.

Изложени наводи захтева, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП по оцени овог суда, нису основани.

Наиме, кривично дело крађа из члана 203. став 1. КЗ чини лице које туђу покретну ствар одузме другом у намери да њеним присвајањем себи или другом прибави противправну имовинску корист.

Кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. КЗ чини учинилац дела крађе (члан 203. КЗ) ако је крађа извршена на нарочито опасан или нарочито дрзак начин.

Дакле, за постојање кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. КЗ, потребно је да су у погледу радњи извршења, објекта радње и намере, остварена обележја кривичног дела обичне крађе, а поред тога, кумулативно, и да је крађа извршена под квалификаторном околношћу предвиђеном у тачки 3, која се тиче начина извршења казне, односно да је извршена на нарочито опасан или нарочито дрзак начин.

Према изреци правноснажне пресуде, окривљени АА је критичном приликом, заједно са окривљенима ББ, ВВ и ГГ, према коме је поступак раздвојен, са умишљајем, у

урачунљивом стању, на нарочито дрзак начин, одузео туђу покретну ствар у намери да њеним присвајањем прибаве противправну имовинску корист веће вредности, тако што су се окривљени ББ, ВВ и ГГ гурали око оштећене ДД, која је у наручју држала дете и покушавала да уђе у аутобус, и тако заклањали телима окривљеног АА, који је користећи околност да оштећена у наручју држи дете и да је велика гужва на аутобуском стајалишту, отворио рајсфешлус на џепу торбе коју је оштећена носила, те извукао новчаник са новцем и документима, након чега су се удаљили.

По оцени овога суда, описане радње, које је окривљени АА предузео критичном приликом, садрже сва субјективна и објективна обележја кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 3. у вези члана 33. КЗ, како су то правилно закључили нижестепени судови, имајући у виду да је окривљени критичном приликом испољио већи интензитет дрскости, који се огледа у искоришћавању немоћи оштећене, која је са дететом у наручју покушавала да уђе у аутобус, те у чињеници да су остали окривљени заклањали телима окривљеног АА како оштећена не би приметила да ће извршити предметно кривично дело. Стога су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, оцењени неоснованим.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, с обзиром да бранилац у осталом делу истиче да се из побиијаних пресуда не може јасно закључити због чега је предметна крађа квалификована као тешка крађа извршена на нарочито дрзак начин, као и да су и првостепени и другостепени суд пропустили да о томе дају ваљане разлоге, а којим наводима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, која у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља законски разлог због ког окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек због повреде закона.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.

За председника већа-судија
Дубравка Дамјановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић